

ROUŠKA

ročník 17

číslo 3/14

Vydává Charita Bohumín, Štefánikova 957, Bohumín
tel: 596 013 606, email : bohumin@charita.cz

PROČ JSEM DNES NA SVĚTĚ

V dřívějších katechismech byla jako jedna z prvních pokládána otázka po smyslu naší existence: Proč jsme na světě? Abychom Bohu sloužili a celým životem jej chválili. Odpověď byla vyučována s určitou samozřejmostí, jen nevím, zda s podobnou samozřejmostí byla pochopena a přijímána. Člověk by nejraději sám rozhodoval, proč má být na světě. Problémem je, že o svém bytí sám nerozhodl. Někdo jiný stál u počátku jeho života. Ano, jsme schopni dát mnoho jiných pohotových odpovědí na tuto otázku. Ale plnou vážnost si zaslouží jen ta, která neztrácí na svém významu v žádné chvíli a okolnosti našeho života. Užívání si života jednou pravděpodobně skončí v tíži nemoci, slasti a potěšení vystřídají prázdnota a vyprahlost, vzepětí moci a slávy pomine ve slabosti a bezmoci stáří, bohatství zanecháme jiným ... Najít tu nejvěrohodnější odpověď, je zdrojem skutečné životní síly, světlem, které vede a přináší vnitřní pokoj. Myslím si, že je potřeba se tomu učit každý den, od situace k situaci.

Eduard Martin ve knize *Babičky a andělé* líčí dialog malého vnoučka se svou babičkou. „BABIČKO, PROČ JSEM NA SVĚTĚ?“

„Jak to proč?“ Zareagovala babička, která by spíše čekala otázku, odkud jsem se na svět dostal. Aby získala čas k přemýšlení, sama se zeptala: „No, proč si myslíš, že jsi na světě?“

Mlčí. A po chvíli říká: „Ty to máš jednoduché, ty víš, proč jsi na světě.“ „Proč?“

„Ty jsi na světě proto, abys mi dělala malinovou limonádu.“

Chlapče, milý sobecký vnoučku, kéž bych to měla tak jednoduché...

Babička se pousmála: „No, a co myslíš, proč jsi na světě ty?“

Chlapec se rozhlíží: „Já jsem na světě... já...já jsem dnes na světě, abych dal pejskovi pít.“

Zpozoroval, že malé štěňátko má prázdnou misku s vodou a v tom horku má

žízeň.

A vnuk vyskočí, popadne misku a jde pro vodu. Za chvíli štěňátko šťastně pije.

Babička si povšimla, že chlapec neodpověděl na její otázku obecně, ale řekl: Já jsem DNES na světě proto a proto... Není to ten správný klíč k pochopení? S oním dnes, teď, konkrétně?

Na obecné otázky je totiž mnoho „dobrých“ odpovědí – abych žil poctivě, byl slušný, prospěšný, hodný, něco dokázal I odpovědi v náboženském duchu: abych přemáhal tělo, svět, ďábla ... Ale nezůstávají tyto odpovědi jen v pozici jakýchsi deklamací a „prohlášení“, ze kterých nakonec nic není?

Chlapecko DNES se může stát výbornou pomůckou jak hledat Boží vůli a konat dobro, ke kterému nás zve. Vždy se totiž mohu snažit poznat, co žádá ode mne přítomný okamžik a že v tom, co se děje (včetně toho, co se právě děje se mnou), je Bůh také nějak zaangažován a chce skrze mne uskutečnit své úmysly. Pak tím rozhodujícím elementem jednání nejsem já, ale On. On mne chtěl zde mít, a já se jen snažím pochopit, jak být i v této situaci Jeho. Jednání pak nepřináší slávu mně, ale Jemu. Byť by Boží záměry zůstaly v danou chvíli skryté. Nikoliv nám, nikoliv nám, ale Tvému jménu, Hospodine, přísluší sláva, volá v takových chvílích žalmista. Ať je to zpěv i blaženost našeho srdce.

Požehnané chvíle léta a prázdnin přeje Aleš Ligocký

VŠEOBECNÝ ÚMYSL CHARITY

Aby každý den byl pro všechny z nás jediný a jedinečný. Abychom měli vždy srdce otevřené úsměvu, dobrému slovu, pohlazení, Božímu vedení a uměli to také rozdávat kolem sebe.

KONKRÉTNÍ ÚMYSLY

- ❖ Za starší ženu o Boží pomoc ve zhoršené zdravotní situaci
- ❖ Za nemocného chlapce, aby se s Boží pomocí vyřešil jeho zdravotní problém
- ❖ Za novomanžele, aby bylo jejich vztahu požehnáno. Aby byli vždy pod božím vedením

- ❖ Za vyslyšení proseb
- ❖ Za pracovníky Charity Bohumín. Aby je nepohltila nutná administrativní práce na úkor práce s klienty

DIECÉZNÍ POUŤ CHARIT OSTRAVSKO – OPAVSKÉ DIECÉZE

Jako každým rokem, tak i letos, se naši zaměstnanci a uživatelé zúčastnili diecézní pouti Charit. Tentokrát se uskutečnila diecézní pouť ve středu 4. června v Opavě. K akci byl vybrán Klášter Kongregace Dcer božské lásky v Opavě - kaple Nejsvětějšího Srdce Páně - Marianum.

Již brzy ráno panoval v Charitním domě pokojného stáří sv. Františka čilý ruch. Všichni se připravovali na odjezd a těšili se na hezky prožitý den. Sluníčko nám přálo a svítilo už od rána. Odjezd byl naplánován na 8.30 hod. Do Opavy jsme dorazili včas a s malými problémy jsme našli i kapli Nejsvětějšího Srdce Páně. Neexistovalo už nic, co by nám pokazilo dobrou náladu. Počasí bylo nádherné a my jsme se těšili, jak si pouť užijeme.

Program začal Mši svatou, kterou celebroidal ostravsko-opavský biskup František Václav Lobkowicz a koncebroidal otec Jan Larisch. Po Mši svaté následovalo pozdravení zástupkyně matky představené S.M. Blanky Kadlčíkové, FDC a ředitele Mariana Ing. Antonína Janýšky. Dozvěděli jsme se mnoho zajímavého o historii kostela, ale také o vzdělávání dívek, ke kterému Marianum sloužilo. Založeno bylo v roce 1909 nejdříve pro dívky „z ulice“, pak přibyla péče o staré lidi, sirotky. V době první světové války zde byla vojenská nemocnice. Postupem let Marianum začalo spolupracovat s Psychiatrickou léčebnou v Opavě a staralo se především o duševně nemocné děti. Vše bylo velice zajímavě a poutavě podáno.

Dvoupatrová, dvoukřídlá budova Mariana s kaplí vznikla podle plánu architekta Adalberta Bartela a provedena byla stavitelem Aloisem Geldnerem. Zaujala nás překrásná výzdoba interiéru kaple v beuronském stylu. Byla vymalována v letech 1923 - 1930 benediktinským mnichem Antonínem Vrbíkem. Samotná kaple byla vysvěcena dne 5. června 1910. Výzdoba svatostánku byla hodně netradiční a připomínala tak trochu pravoslavné umění. S ničím podobným jsem se zatím nesetkala (krásné ornamenty ve zlaté a syté modré barvě).

Po bohoslužbě následovalo ve dvoře areálu setkání účastníků. Všude panovala sváteční nálada, ozýval se smích a veselé štěbetání. Potkávali jsme nové tváře i staré známé. Bylo připraveno bohaté občerstvení. Pochutnali jsme si na skvělých domácích koláčích, kávě i studených nápojích. Jelikož bylo venku krásně, mohli účastníci využít možnosti a opět si na roštu dovezené klobásky nebo párky.

Všude byl bezbariérový přístup, a proto jsme si mohli s uživatelkami prohlédnout celý objekt, včetně veliké zahrady, kde sestry pěstovaly zeleninu a ovocné stromy. Uživatelky byly nadšené a zvědavě si vše prohlížely. Takové akce mají rády a nenechají si je ujít. Na dotaz zda příště pojedou zase, s úsměvem odpověděly, že samozřejmě.

Odpoledne byla přednáška o zakladatelce sítě zařízení tzv. Mariana o Františce Lechnerové. Té jsme se již nezúčastnili, naše uživatelky byly již unavené a nás ještě čekala cesta domů a tradiční zastávka v obchodním centru Globusu. Globus slavil úspěch u každého. Nad bohatou nabídkou poledního menu i minutek se sbíhaly sliny. Každý si vybral, na co měl chuť a společně jsme poobědvali v místní restauraci. Prošli jsme se obchodním centrem. Někdo si koupil suvenýr, jiný něco dobrého a nakonec jsme poseděli u skvělého šlehačkového poháru s jahodami. Sladká tečka na závěr zakončila náš výlet a vydali jsme se na zpáteční cestu. Domů jsme dorazili příjemně unaveni a dovezli si krásné zážitky ze společných setkání, nekonečnou lásku a pohodu a samozřejmě spokojenost našich milých uživatelek.

Andrea Schweizerová, pracovnice sociální péče v CHDPS

MISE EIBENTHAL 2014

Když jsem, zhruba před třemi lety, shlédl dokument o malé vísce uprostřed Rumunska, zůstal jsem naprosto okouzlen tím, co jsem viděl. Malebná vesnice byla jako vystřižena ze seriálu Slovácko se nesúdí. Součástí byl rozhovor s místním farářem p. děkanem Maškem. Ten člověk mluvil velmi moudře a laskavě a já jsem silně vnímal, že bych se na toto místo jednou rád podíval a popovídal si s ním.

Když mi tedy na jaře letošního roku oznámila známá, že její kamarád, režisér, bude s jejím synem točit dokument o tom, je-li schopen kluk z místa, které oplývá všemi vymoženosti civilizovaného světa přežít na místě, které známe z životů našich prababiček a že jej chce vzít někam do Rumunska, jen jsem z legrace prohodil: „do Eibenthalu?“. Udiveně se zeptala, jak to vím, a já hned dodal, že chci jet taky. Mínil jsem to spíše v legraci, s ohledem na mé finanční možnosti, ale s vážnou touhou. Načež mi sdělila, že se to pokusí zařídit, neboť byla v radostném očekávání a moc ráda by měla svého syna pod dohledem někoho, koho zná a komu věří.

Bylo to pro mě jako zázrak. Během tří týdnů se opravdu podařilo vše dohodnout a já se stal členem filmového štábu. Pro mé okolí to bylo spíše neuvěřitelné a mé nadšení přecházeli s nevěřicným úsměvem, ale když se blížil čas odjezdu a já vykonával všechny nutné přípravy, začali se mě ptát, jestli to myslím opravdu vážně.

Jsem moc vděčný všem, kteří mi v realizaci pomohli, ať již finančně, či vstřícností, např. při úpravě směn.

Nastal den D. Známa s manželem mi předala v Ostravě na „UANU“ svého syn Prokopa, se kterým měl být dokument točen, a spolu s kameramankou Evičkou jsme vyrazili autobusem do Brna, kde jsme se měli připojit k hlavnímu organizátorovi zájezdu do tohoto krásného místa, Štěpánovi.

Během cesty jsem vyzvídal, jak se k tomu Štěpán, kluk z České Lípy, vlastně dostal. Zjistil jsem, že Štěpánova manželka, má v Eibenthalu prarodiče a že mu hned po první návštěvě místo i lidé učarovali natolik, že se rozhodl jednak místu prospět a jednak se o něj podělit s ostatními.

A je o co. Místní krajina je malebně krásná a čistá. Lidé dobrosrdeční a velmi komunikativní. Není divu. Jsou to Češi. Jejich předkové do krajiny přišli z Čech na popud Marie Terezie, která jim slíbila v místní oblasti půdu k hospodaření.

Přijeli jsme asi o půl sedmé ráno a vidět svítání v krásném prostředí hor na břehu Dunaje je něco překrásného. Ospalá víska se zvolna probouzela k životu a jen v penzionu u Medvěda, jehož je náš dopravce spoluvlastníkem, se pilně kmitalo. Náš příjezd byl očekáván a my se seznámili s dalším z organizátorů, Honzou. Ten v sezóně vede penzion a spolu s místním hlavním organizátorem Tibim se stará o plánování výletů, vede místní informační ministředisko a zajišťuje dokonalý servis všem příchozím.

Po příjezdu a ubytování jsme se vypravili do rodiny, u které byl Prokop po dobu natáčení ubytován. Přivítal nás nejdříve Edgar, hlava rodiny, který nám ukázal místní obchůdek, ve kterém je zaměstnán, a pak jsme se vypravili do jeho domu ve středu vesnice, kde nás čekala jeho žena Etuška a dcera Sárinka. Pětiletý, plavovlasý andílek s milým a plachým úsměvem.

Po seznámení a ubytování Prokopa, jsme společně vyrazili na kopec, kterému se říká Kovárna, odkud je nádherný výhled na celou vesnici.

Na oběd jsme šli k Etušce, měla pro nás připravenou místní specialitu. Sármi. Je to mleté maso zabalené v kyselém zelném listu. Podává se s bílým chlebem a kysanou smetanou. Dobrota. Jen Prokop dostal jiné jídlo, zapomněli jsme na to, že je vegetarián. K obědu byla sklenka lahodného vína, které chutnalo i vonělo hrozny. Edgarův dědeček byl místním výrobcem sudů a skvělým vinař a Edgar evidentně výborný zák, který dovednost svého předka dovedl k naprosté dokonalosti. Devětkrát filtrované víno nemá konkurenci, jak vůní, tak chutí.

Odpoledne proběhlo setkání s „rumunským Čechem“ Davidem, synem Edgara a Etušky s našim chráněncem Prokopem. Společně jsme absolvovali vyjížďku k dolu, kde se dříve těžilo uhlí a který byl v roce 2006 po vážné nehodě, při níž zahynuli dva lidé, uzavřen. To mělo ale za následek nezařícenost v celém širokém okolí.

Přijel pro nás kočár, tažený dvěma koňmi, a Etuščin bratr Jeník, který se po devatenácti letech, strávených na české farmě vrátil, aby si z vydělaných peněz otevřel svou vlastní farmu. Prohlédli jsme si vesnici, i místo těžby. Večer byl poklidný a my usínali s příjemnou únavou.

Hned ráno jsme vyrazili lovit snímky svítání. Režisér projektu Antonio měl dorazit až za dva dny a tak jsme stanovili, co ten den natočíme a že ráno dostanu od profesionální kameramanky lekcí jak fotit. Je to fajn učit se od těch, kteří umí. Svítání se moc nechtělo a tak jsme se celkem zmrzlí vydali vzbudit Prokopa. Dostali jsme snídani a vyrazili s Prokopem a Davidem, kteří se mezi tím skamarádili, natočit první záběry. David moc nemluvil, byl

znát dvouletý věkový rozdíl i mnohem slabší slovní zásoba, než u jeho rodičů, ale na běžnou komunikaci to stačilo. Připojili se i místní kluci a po pár záběrech jsme se přidali k fotbalu, který měli rozehraný na místním hřišti.

Oběd jsme měli zajištěný u Iágrů. Pan domácí je kolář a dovede se dřevem dělat překrásné zákraky. Na dvoře má výstavu svých prací.

Kolovrátek jako z pohádky, dřevěný žebříňák, nebo katapult, vše funkční.

Oběd byl opět úžasný a my se dozvěděli spoustu informací o místě a zdejších lidech.

Odpoledne jsme se na chvíli prošli a jeli se podívat za Etuškou do Dubové, kde pracuje v lékárně. Měli jsme chvíli čas, než se Etuška uvolnila. Využili jsme jej občerstvením v místní kavárno-cukrárně. Po ulici se potulovala smečka psů, což patří k místnímu koloritu. Dva se o nás hned začali zajímat.

Jednoho odehnal majitel, druhého jsem měl pod dohledem. Mlsně koukal na zmrzlinu, kterou se mládež osvěžovala, ale byl v poklidu. Po návštěvě lékárny jsme se přesunuli k prohlídce tvrze, kterou si tam postavil velmi zajímavý člověk, František Malý.

Malý však jen co se jména týče, jinak velmi příjemný pán důchodového věku.

Provedl nás svým obydlím a přidal pár místních zajímavostí. Pohostil nás nakládaným sýrem a nabídl víno. Když jsem si přivoněl a seznal nahlas, že tuhle vůni už znám, a že je to Edgarovo víno, s netajeným obdivem prohlásil: „no chlapče, je vidět, že už se tady vyznáš...“.

František přidal ještě pár historek o celebritách, které v tato místa zavítaly a rozloučili jsme se s tím, že se potkáme večer u Medvěda u piva ☺

Byl by hřích nenavštívit místní hospůdku. Ani jsem netušil, jak vše dopadne a že se mi dostane do ruky kytara. František se na pár piv také dostavil a já se dozvěděl hromadu informací o projektu pro školy, který je již pátým rokem provozován a místní zajímavostí...no kouzelné. Uléhal jsem ve tři ráno, spokojený a těšící se na nový den.

...pokračování příště ☺

INFORMUJEME ...

Charitní šatník bude v období letních prázdnin otevřen pouze v pondělí od 14.00 hod. do 17.00 hod.

Chtěli bychom touto formou poděkovat paní Rumpelové, která pravidelně přispívá finančním dárkem na pomoc lidem bez přístřeší. Tyto peníze využíváme v provozu Noclehárny sv. Martina. Moc za její dary děkujeme.

Pracovníci Charity Bohumín reprezentovali naše služby na Dni sociálních služeb města Bohumín, který se konal dne 28.5.2014 na náměstní T.G. Masaryka.

Bohumínská městská nemocnice prostřednictvím Charity Bohumín darovala nemocnici na Ukrajině inkubátor a další potřebné věci. Děkujeme.

Babičky ve sv. Františku navštívily děti ze základní školy ve Starém Bohumíně a předvedli jim pásmo písniček a básniček – dokonce některé v angličtině. Také moc děkueme a hezký zážitek.

PŘÍBĚH ...

Stává se, že se na Charitu obrátí člověk skutečně v nouzi. Například paní, která zaplatila exekutorovi, aby jí nezabavil majetek a nezbývalo jí na jídlo. Mladý kluk, který cestoval z Anglie domů, na Slovensko... Snažíme se pomoci – peníze v tomto případě nejsou tím pravým řešením pomoci, tak nakoupíme a předáme jídlo. Jsou i úsměvné situace, kdy mladík ráno přišel do denního centra, kde dostal najíst, pak navštívil občanskou poradnu, kde také dostal jídlo a den zakončil ve sv. Františku, kde mu naše kolegyně také nabalily jídlo. Často přemýšlím, jak rozpoznat, kdo je opravdu v nouzi a kdo jen „využívá situace“. Ale raději se nechat několikrát napálit, než nepomoci někomu, kdo je opravdu v nouzi. Takže se vždy snažíme v našich možnostech pomoci. Jen jeden příběh mi dlouho nedal spát.

Navštívil mě starší pán s tím, že jej na nás odkázal bohumínský kněz a že mu určitě pomůžeme. Ale že to s ním není tak jednoduché, protože je celiatik (musí dodržovat bezlepkovou dietu) a také diabetik. Takže potravinovou pomoc z denního centra rovnou odmítl a peníze jsem zase odmítla já. Dohodli jsme se, že tedy nakoupíme speciální potraviny. Seznam potravin k zakoupení si vyhotovit nechtěl s tím, že si musí sám vybrat, že „tomu nero-

zumím“. Výčet potravin, které nutně potřebuje, protože už „čtyři dni nic nejedl“, vycházel odhadem na tisíc korun – kilo speciální mouky za 110,- Kč, sušené mléko za 80,- Kč ...atd. Říkala jsem si, „budiž, nějak to vymyslíme, jen abychom pomohli člověku v nouzi“. Dobrý pocit, že někomu mohu prospět, mě ale pomaličku začal opouštět v momentě, kdy mě pán začal tlačit „do kouta“ a diktovat si podmínky. Můj den je často hodně nabitý, takže v momentě, kdy mě pán navštívil, jsem měla vyzvednout služební auto z opravy. Pán ale nechtěl čekat, „že nakoupit musíme hned, nebo umře hlady“. Když tedy nemůžu já, mám poslat paní z poradny (na kterou čekalo asi pět klientů), následně paní účetní, která právě zpracovávala výplaty. Naše argumenty nebral na vědomí a prosazoval stále vehementněji svou. Nakonec přistoupil na domluvu, že se sejdeme za dvě hodiny a půjdeme společně nakoupit požadované potraviny.

Zvláštní pocit jsme měla podruhé, když jsem v době dvou hodin, než jsme se měli sejít, přijela s opraveným autem do sv. Františka a líčila jsem své setkání přítomným zaměstnancům s tím, že nevím, jak se k celé situaci postavit. Přítomná byla i sestra Klára, také celiatička. Zeptala se mě, jak pán vypadal. A pak začala vyprávět – v jejich klášteře se objevil před dvěma dny a se stejným příběhem. Sestry mu nabalily dvě plné tašky bezlepkové stravy, ale to muž odmítl. Že potřebuje „své potraviny“. Takže s ním odjely do obchodu a tam mu zaplatily nákup.

Když jsem se posléze pána zeptala, jak dlouho říkal, že nejedl, opět zopakoval, že čtyři dni. Na další otázku, co tedy dělal s jídlem od sestřiček, neodpověděl. Vědoma si svého vlastního předsevzetí, že nebudu soudit a pomohu, i když mám pochybnosti, jsem pánovi nakonec koupila kilo mouky, rýži, těstoviny, sušené mléko a bezlepkový salám. S tím jsme se rozešli. Jen ten nedobrý pocit ve mně zůstal.

Občas nám „náš Nejvyšší“ připraví lecjaká překvapení, mě nevyjímaje.

Asi za dva měsíce jsem jela na setkání ředitelů Charit ostravsko – opavské diecéze a tam jsem příběh vyprávěla. Naše setkání bylo putováním po zajímavých kostelích naší diecéze. Začali jsme na Libavé, pak jsme se přemístili do Šternberku. Opravdu se většina mých kolegů začala hlasitě smát, když místní duchovní vyprávěl o historii kostela, denním životě farnosti a o pánovi, se kterým to není tak jednoduché, protože je celiatik a diabetik ...

Zdeňka Kniezková Brňáková